Michelle Hviid

SOCIAL FACTSHEET
SEPTEMBER 2015

Social

FACEBOOK:
4,998
FRIENDS
14,694
FOLLOWERS

FACEBOOK PAGE:
4,404
PAGE LIKES

INSTAGRAM:
3,705
FOLLOWERS

PINTEREST:
1,502
FOLLOWERS

TWITTER:
1,283
FOLLOWERS

LINKEDIN:
6,078
FOLLOWERS

Followers Total: **36,664**

Blogs

MICHELLEHVIID.DK
25,191
SESSIONS
12,702
USERS
99,101
PAGEVIEWS

B.T.:
145,000
LÆSERE/KVARTAL

RADIO 24 SYV:
247,000
UGENTLIGE LYTTERE

Michelle Hviid

SOCIAL FACTSHEET
SEPTEMBER 2015

Media

MÅNEDENS MUST-READ

Michelle Hviid skriver i sin nye bog lige på og gribende om blive ramt af sygdom, hjerneskadet og forladt – og efterfølgende kæmpe sig tilbage til livet og kærligheden. Læs den!

Vi mødte også Michelle i januar kort efter hendes operation. Læs det interview på **femina.dk/michellehviid**

MICHELLE HVIID

43, er blogger og indehaver af datingkonceptet Running Dinner. Hendes nye bog, **"Råstyrke"**, udkommer i morgen fredag på Forlaget People'sPress. I bogen fortæller Michelle Hviid om, hvordan hun har rejst sig igen, efter at hun i oktober 2014 fik konstateret en godartet tumor i hovedet:

"Det er min oplevelse af at have en tumor midt i hovedet, at blive livstruende syg, at blive vanvittigt angst og gennem råstyrke finde tilbage igen, i en helt anden og større udgave. Blandt andet som kvinde, som datter, som patient og som mor til to børn, Benjamin på 17 og Kamille på 9."

Læs mere på Michelle-hviid.dk

Jeg kunne aldrig finde på at slå en prut foran en kæreste. Men jeg var så syg, at jeg var ligeglad med, at jeg lå nøgen i sengen, og at folk hev i mig og vaskede mig. Inden operationen ville jeg have sagt: Jeg er overhovedet ikke forfængelig. Jeg får ikke ordnet negle, jeg barberer ben, som vinden blæser – og jeg sidder jo også hér – uden makeup og med halvvådt hår. Så jeg ER ikke specielt forfængelig. Men da jeg blev syg, gik det op for mig, at jeg er MEGA forfængelig – jeg havde bare været vant til, at ligegyldigt hvad jeg gjorde, så lignede jeg ikke en sæk kartofler. Dét var jeg bange for at miste – og så skete det jo.

Michelle Hviid behøver ikke mange stikord, før hun er i gang. Vi sidder i stuen i hendes lejlighed i Nordvest, og der er kaffe, juice, wienerbrød og blåbær fra hendes brors have på bordet. Og sandheden, den skal også på bordet, mener Michelle, der er aktuel med bogen "Råstyrke", hvor hun – helt uden filter – fortæller om et sygdomsforløb, der ville have fået de fleste ned med nakken, men som hun med styrke og fighterånd har kæmpet sig igennem. Bogen er stærk tobak – sandheden serveret i rå, konstaterende sætninger.

– Jeg hader tabuer og synes, der er enormt meget hemmelighed i sandheden. Jeg kan UMULIGT være den eneste i verden, der har haft det sådan, og jeg gider ikke skamme mig over det. Da jeg fik at vide, at jeg skulle skæres i hovedet, ledte jeg efter billeder på nettet af, hvordan man så ud efter sådan en operation – men uden held. Så længe ingen tør blotte sig, mens tingene står på, har vi ikke noget billede af, hvordan det VIRKELIG er. Michelle smiler og tager sit lyse hår væk fra ansigtet.

– Arret er blevet meget pænere, siden jeg lagde et billede af det på Facebook, men jeg fået 28 sting og er blevet helt døv på højre øre. Jeg mangler stadig at få følelsen tilbage i en del af ansigtet, og mine læber er som en elastik, der er sprunget. Jeg aver mig hele tiden i at styre dem, siger Michelle og åbner og lukker munden i grimasser.

For snart et år siden fik Michelle Hviid, der til daglig er blogger, foredragsholder og indehaver af datingkonceptet *Running Dinner*, konstateret en godartet tumor i hovedet. Hun blev opereret, men noget under operationen gik galt, og Michelle blev alvorligt syg. Så syg, at hun tabte 20 kg, troede, vi var i 1993, og forsvandt som den kvinde, hun kendte sig selv som.

– Jeg vidste ikke, hvem jeg selv var. Det var som at stå med en fremmed dame og tænke: Hvem fanden er HUN? Jeg så mærkelig ud i hovedet – det hele hang, og jeg lignede en sørøver. Mine veninder græd, når de så mig, fortæller Michelle.

KAN MAN STADIG FORFØRE?

Er man stadig en sexet kvinde, selv om man har været alvorligt syg? For Michelle, der altid havde haft forførelsen og det seksuelle spil som en vigtig del af sit liv, blev dette spørgsmål ved med at rumstere.

– Mit selvbillede ændrede sig. Jeg har altid godt kunnet lide legen i at forføre, og jeg elsker at tænde min mand. Hvis jeg ikke kan DET – hvem er jeg så? Og jeg vidste ikke længere, om jeg kunne. Hvordan skulle jeg sidde og have flirt i øjenene, når jeg ikke kunne lukke mit →

interview

Hjælpen var overvældende, da Michelle Hviid blev syg og i en periode følte hun sig som det mest grebne menneske i verden. Men efterhånden stilnede den massive omsorg og hjælp af, og selvom det var hårdt, var det også godt, mener hun. - Det tvang mig selv i gang, og på den måde sørgede universet så fint for, at jeg begyndte at finde min egen vej.

FOTO: CARSTEN LAURIDSEN

- Jeg er lykkelig for den lortetumor

■ Gu' skal man græde, men man får det ikke bedre af at græde otte timer om dagen. Nogenlunde sådan lyder rationalet bag den indædte kamp, der det seneste år har ført Michelle Hviid gennem hjernetumor, et brud, et dødsfald og en sønderskudt økonomi

Tekst: Bine Madsen
Dagbladene Danois

Da hun kommer til sig selv, er vandet skoldt, og hun regner sig frem til, at hun nok har ligget i badekaret i fire timer. Hun kravler op af vandet, kæmper sig ud i køkkenet, hvor hun tvinger sig selv til at spise lidt, inden hun vælter ind i sengen.

Der er grænser for, hvor meget et menneske kan bære, og i de timer ønsker hun ikke andet end at blive indlagt på ubestemt tid, så alt ansvar kan blive taget fra hende.

– Det var et decideret sammenbrud, og i et dagn var jeg helt vask. Vask fra mig selv og min styrke. Der var godt nok ikke meget råstyrke i det dagn! Ha!

Michelle Hviid griner sekundet, da hun fortæller om det sammenbrud, der var ledende hende omkvid for bare få uger siden. Historien kommer, netop som hun har fortalt om den fest, hun skal holde lige om lidt i forbindelse med udgivelsen af bogen "Råstyrke", der handler om den kolbøtte hendes liv slog, da hun for snart et år siden fik konstateret en tumor i hjernen.

Der er brask, tårer, svigt og frygt på en stor del af siderne, men også mod og en fanden i voldsk kampgejst, hvor Michelle Hviid godt nok er lagt ned, men aldrig brudt sammen. Derfor er det da lidt ironisk, at tilværelsen lige gav hende en ventet lammer, netop som hun havde konkluderet, at hun var igennem det værste og nu levede nogenlunde lykkelig med eftervirkningerne fra operationen. Blandt andet er dødt højre øre og højre øje, der i tidsnedvis ikke havde produceret væske. Men mere stabilt var det altså heller ikke. For da et retinetjek hos øjenlægen viste, at hornhinden midlertidig havde taget skade med risiko for kronisk dårligt syn, vaktede det hele i en grad, hun ikke tidligere havde oplevet i forløbet.

Det var en tornado, der rantede mig i bestiet. Al rationalitet forsvandt, og jeg kunne ingenting. Jeg kunne ikke engang række ud efter hjælp. Der var som at sidde med tomme hænder og forsøge at bygge lufttårnet. I dag har jeg det sådan "hvar" pokker havde du regnet med, Michelle?". Det sammenbrud måtte jo komme. Jeg burde nærmest have skrevet det ind i kalenderen.

Nye nuancer

Der er et før og et efter. Før hjernetumoren blev konstateret og bortopereret var Michelle Hviid foredragsholder, klummeskribent, stifter af datingsportalen Running Dinner og en uafmindelig handlekraftig kvinde, der levede med livet på højeste volumie og opfordrede andre til at gøre det samme. Så blev hun syg, blev opereret, blev afhængig af andres hjælp, blev udfordret af et sundhedssystem i høveste gear, blev forladt af sin kæreste, mistede en veninde og vidste aldrig helt, om hun nogenstinde ville blive helt rask igen.

I dag er hun stadig foredragsholder, klummeskribent, stifter af datingsportalen Running Dinner og tilhænger af at skrue op for livet. Men der er kommet andre nuancer til. Små nye indslutter er dukket op undervejs og har føjet nye lag til det, hun er gjort af.

En overvældende taknemmelighed for eksempel. Over for de mennesker der greb hende, da hun faldt.

– Jeg fiskede i en lang periode, at jeg var det mest grebne menneske i verden. Der var så meget kærlighed, og så mange mennesker, som gjorde så mange ting - som perler på en snor. Hvor man næsten ikke kunne nå at registrere den ene gode gerning, for den næste kom, jeg var sovset ind i kærlighedi lyder det fra Michelle Hviid, der næsten i samme øjeblik nyheden om hendes sygdomsbler offentlig, beslutte de sig for at sige ja til den hjælp, hun blev tilbudt, ikke noget med at sige "nej, det skal du da ikke" og "tun hvis det ikke er til besvær". "Ja tak. Tusind tak" lød standardsvaret i stedet. Også til den fremmede kvinde, der klædt i gallakjole på vej til middag med statsministeren, rundede hendes lejlighed med en grydefuld af chili con carne.

Jeg er blevet meget bedre til at tage imod, men har ogsa lært en vanhed om, at når vi hjælper hinanden, er det samtidig en gave til os selv. Når du siger ja til min hjælp, siger du også ja til mig.

Ud med taberkortet

Det ligger Michelle Hviid meget fjernt at slå opgiven de ud med arterne, så snart der opstår et lille bump på vejen. Hun er tværtimod typen, der finder løsninger, smutvejs, muligheder i alle udfordringer. "Jeg har sin pelthen et gear mere end de fleste", som hun selv siger. Ikke stoerskrydende. Bare nøgternt konstaterende.

Derfor blev hun måske nok bange, men ikke vækket ønskald, da det, hun i første omgang fik at vide var en fedtskoede, være sig at være en hjernetumor af den slags, der skal opereres væk hurtigst muligt vedvidende, at det kan lamme store dele af kroppen.

Som Pippi Langstrømpe, der mener, at hun sagtens kan klare alt det, hun ikke har prøvet for, var Michelle Hviid overbevist om, at hun sagtens kunne overkomme sin operation, hvis bare hun kæmpede nok. Og kæmpet har hun. Alleret sig med alverdens former for hjælp til genoptræning, da det viste sig, at det offentlige forst havde tid om en evighed. Krabbet rundt på gulvet for at genvinde balancen, spist kilovis af æsterninger for at ti ln i den følelsesløse kind og insisterer på at leve sit liv på normalt som muligt. For som hun skriver i bogen: "Jeg kan sagtens trække det kort, der hedder: "Jeg havde en tumor i hovedet." Jeg kan ryde et hvert bord og vinde med det kort. Men hvorfor? Det er et taberkort, det kan godt være, at de fleste reagerer med store øjne, men jeg vil ikke, jeg har ikke bedt om det kort. Jeg vil af med det"

I dag fastholder hun, at taberkortet ikke gør noget godt for nogen. I hvert fald ikke for hende.

– Misforstå mig ikke. Jeg synes, det er vigtigt at græde. Jeg græder flere gange om ugen, for der er ikke noget mere forløsende. Og jeg har grædt mange gange det seneste år. Der har været dage, hvor jeg har grædt i flere timer, men sidst på dagen har jeg så måttet spørge mig selv, hvad jeg havde fået ud af det. Jeg havde det ikke bedre. Jeg gik ikke bedre. Det gjorde jeg til gengæld de dage, hvor jeg kæmpede i stedet for at græde, siger hun og understreger, at hun har fået indsigt i de enorme ressourcer, vi besidder og knap nok fatter, men samtidig for alvor handler om at kæmpe og så ender alting lykkelig.

– Jeg har tidligere tænkt, at det bare var et spørgsmål om at tage sig sammen. Men det forstår jeg nu, at det ikke altid er. Jeg har jo oplevet, hvor vanvittigt svært det er, og jeg kan godt forstå, hvis vejen ender blindt for nogen.

En lykkelig slutning

I dag fi ngier efter sammenbruddet er der etyr på ejet igen. Hun skal stadig dryppe det, men hun bliver ikke blind, sådan som hun et øjeblik frygtede. For flere minder siden, da alt var meet kaotisk, vadede Niels ind i hendes lv, sagde ja til hele pakken og vakte hende, at kærlighed kan vokse stærkt, når man mindst venter det.

Hendes foredrag er efterspurgte, hun har kontrakt på endnu en bog og den lille familie på mor og to børn skal ikke længere klare sig for 4000 kroner om måneden. Fa livets vigtigste ommder gar det så meget bedre, end hun nogensinde havde håbet, og hvis den gode fe kom forbi med et ønske, vi le Michelle Hviid ikke bede om at fi skrevet det seneste år ud af sin historie.

– Jeg er lykkelig for den lortetumor, siger hun med så tilpas meget tyngde, at man forstår, at hun ikke bare siger det, fordi det lyder godt. For sandheden er, at den nok har bragt en bunke uoverstigelige udfordringer med sig, men den har også bragt så meget godt med sig. Visshed, forståelse, kærlighed, indsigt og mod.

– Fest og fremmest føler jeg mig dybt taknemmelig. Det er da lige meget, om det regner eller om jeg vejer 10 kilo for meget, jeg kan kysse mine unger. Det er ikke en selvfølge for mig længere, og samtidig er det enorm tilfredsstillelse at vide, det er noget, jeg i hø grad selv har skabt. Fordi jeg har kæmpet mere, end jeg har grædt. Den tumor var en stor, fed lort og jeg kunne ikke overskue, hvor klam den var, men jeg tog en bid af den, og nu sidder jeg her. Det er ikke nogen lykkelig historie, men jeg synes, det er en lykkelig slutning.

Foret ar siden fik Michelle Hviid at vide, at hun havde en tumor i hjernen, og hun ved godt, at der stadig well kan komme efterdønninger fo forløbet – og hat et billede af, at der er blevet lusten en nuputnbombe i hovedvæneet, og man ved ikke, hvor den næste eksplosion kommer. Jeg er slet ikke færdig med det, og der er ting, der er svære, men følelsen af at være og har jeg ikke længere.

FOTO: CARSTEN LAURIDSEN

"Der har været dage, hvor jeg har grædt i flere timer, men sidst på dagen har jeg så måttet spørge mig selv, hvad jeg havde fået ud af det. Jeg havde det ikke bedre. Jeg gik ikke bedre. Det gjorde jeg til gengæld de dage, hvor jeg kæmpede i stedet for at græde."

MICHELLE HVIID

MICHELLE HVIID

- Michelle Hviid er født den 12. maj 1972 og stifteede i 2002 datingsportalen Running Dinner. Fire år senere blev hun kåret som et af Danmarks unge iværksættere-talenter af Børsens nyhedsmagasin og netværket Morgendagens Helte og kåredehende som "Årets Helt indo".
- Hun har gennem en årælkke deaudenafvejet som klummeskribent og foredragsholder - blandt andet med udgangspunkt i hendes bog "Sikre op for livet". Hver lørdag kan hun deaudenhøres på radio 24syv, hvor hun bestyrer "Hvidts varmestue".
- Michelle Hviid bor i Kabenhavns nordvestkvarter med sine to børn.

interview

Michelle Hviid: **"Råstyrke"** udkommer 2. oktober på forlaget People'sPress. 256 sider. 250 kr.

Michelle Hviid

SOCIAL FACTSHEET
SEPTEMBER 2015

Media

Økopose til brød, ost og pølse

Sig farvel til plastic-poser og opbevar i stedet din mad i indeposer af 100 procent økologisk bomuld.

Den nye Foodbag fra Vivaia kan bruges til både brød, ost og pølse, og medvæverne holder sig friske længe i posen.

Selve ydersposen er i to lag af med en lang strop til at hikke med. Det medfølger to inder-poser af naturbrød lærred.

Det anbefales at vaske inderposerne ofte, mens ydersposen kan vaskes efter behov.

Lag madvarerne i inderposen og derefter i ydersposen.

Brød holder sig friskt længe og smuggler ikke, som det let gør i plastic-poser. Følge og ost "sveder" ofte, når det opbevares i plastic-poser, men det undgår man i indepo-sen, hvor madvarerne kan "ånde". *(bif)*

Set på www.vivaiaa.dk til 199 kroner.

> **Alder er som at bestige et bjerg. Man bliver nok lidt forpustet, men får en langt bedre udsigt.**
>
> Ingrid Bergman, svensk skuespiller

Sundhedsbibel til kvinder

Ernæringsekspert og forfatteren Umairo Cadogan, som er kendt for de populære kogebøger om køkkenrevolution, har nu beslået den ultimative sundhedsbog til kvinder, "Alle kvinders sundhedsbibel".

Bogen retter sig til kvinder, der vil trænes mere effektivt, spise sundere, lave mere lækker mad og passe bedre på sig selv.

Umairo Cadogan præsenterer 1 bogen den nyeste viden om kroop, sundhed, kost, træning og velvære. Hun har desuden taget en lang række eksperter med til at give gode råd fra hvor deres område.

Sundhedsbibliet hyder desuden på en mængde lekre, sunde opskrifter på morgenmad, frokost, aftensmad, drikkevarer og lidt til den søde tand.

Den kan bilde læses i sin helhed eller fungere som opslagsværk. *(bif)*

Bogen udkommer 27. oktober 2015 på forlaget Høsten&Co. Den indeholder omkøbsprris er 298,99 kroner.

Vi sover for lidt

4 ud af 10 danskere får ikke nok søvn til at føle sig udhvilede. Det fremgår af en undersøgelse fra Statens Institut for Folkesundhed, SDU.

Undersøgelsen omfatter 14.000 voksne, som har svaret på, om de får søvn nok til at føle sig udhvilet. De, der har angivet, at de ikke får nok søvn, har desuden svaret på, hvad årsagerne er.

– Undersøgelsen viser, at det især er udfordringer på arbejdspladsen eller i privatlivet, der holder folk vågne om natten. Eksempelvis oplever omkring hver tredje med søvnforstyrrelse i aldersgruppen 16-44 år, at deres søvn forstyrres af enten personlige, familiemæssige eller arbejdsrelaterede problemer, siger Heidi Amalie Rosenthal, læsen, en af forskerne bag undersøgelsen.

Er man derimod 45 år eller derover og lider af søvnforstyrrelser, er det oftere nyden, der forstyrrer søvnen.

Omkring hver tredje i aldersgruppen over 45 år med søvnforstyrrelser angiver nyden som årsag til, at de sover dårligt.

Andelen, der får sædvagt sømen som følge af nyden, stiger med alderen.

Undersøgelsen viser også, at der er forskel på mænd og kvinder, hvad angår årsager til søvnløshed.

For kvinder handler søvnforstyrrelser i højere grad end for mænd om familiemæssige eller personlige problemer.

For mænd er det især arbejdsrelaterede årsager, der forstyrrer nattesømen.

Der er dog også kvinder - især de unge kvinder i aldersen 16-24 år - der sover dårligt på grund af udfordringer eller problemer på arbejdet. Næsten hver anden ung kvinde med søvnproblemer angiver arbejde som årsag til søvnforstyrrelse.

– Da en stor andel af denne gruppe er under uddannelse, må man formode, at deres søvnforstyrrelser også kan tilskrives opgaver eller problemer relateret til deres studiesiv, siger Heidi Amalie Rosenthal, læsen.

Undersøgelsen baseres på data fra Sundhed- og trivselsbedømmelsesen 2013. *(bif)*

Iværksætteren, der altid rejser sig

Tumor. Havde det ikke været for hendes to børn, ville forfatter, foredragsholder og radiovært Michelle Hviid have været parat til at dø, da hun for et år siden fik konstateret en tumor i hjernen. I stedet har hun kæmpet sig tilbage til en hverdag med en fyldt foredragskalender, en ny karriere og en bogom forlobet. Bogen udkommer i disse dage, mindre end et år efter operationen. Men sygdommen fylder stadig meget for Michelle Hviid, der har enorm skyldfølelse over at have gjort andre bekymrede og lade af det

Det seneste kapitel i historien om Michelle Hviid begynder med forælsinsi af en høj, smuk, sør, sød og gråhårsfiskende dage. Som en slags forsøn, der til at begynde med er ufor pågående og forsyldende.

Michelle Hviid havde netop mødt sig til Copenhagen Marathon for at komme under de forgjulede fire timer, hun mimede i Berlin. Hun levede af frikæmesmel juice og økologiske grøntsager og følte sig privilegeret og lykkelig, da bunden nye flirt ville vende, hvad der var galt med hendes øje.

Michelle Hviid var lige midt i noget andet - livet selv - og ville bedlere kysse og elske.

Det er et år siden.

I det år er hun blevet opereret i hjernen, der på det sen øre, dobvist lam, mærmest ruineret, forfaldt og forskibet igen. Og så har hun skrevet en bog, "Hårtryke", om forlebet. En mærmest umulig bedrift, der kun har kunnet ledet sig gøre, fordi hendes stærste styrkeid - utålmodigheden og den mærmest ikke-eksisterende afstand fra idé til handling - også er en stor styrke.

Folte sig nogen i forlobet

Uanset, hvor blikkes situationen sil ud, insisterede hun på at medbrée sig til omverden.

Fæst fra sygesengen på Vejle fjord Rehabilitering, hvor hun med venner blind tastede en åtumme ind på telefonen. Det tog tre dage med nødmall en time.

Senere måtte hun slette mens, end hun lod stå, af bogens første linier, fordi hun endnu ikke kunne bruge højre hånd, og ordene derfor endte halve og voldsyrk agtige.

- Jeg har følt mig enormt nogen på den udede måde i det her forlob. Jeg har sagt og sagt og sagt efter information, men jeg har ikke fundet nogen. Jeg ville så gerne kunne have lænet mig op ad nogen, der havde varet gennem det samme og havde det fint. Men der var ikke nogen, så det blev mit ståd at vaere hende.

Det er ikke til at se på foredragsholderen, bloggeren og radiovæsten, at hun har vaeret gennem en omfattende operation og et opslidende genopræningsforlob.

Godt nok sager hendes pugelinger ofte op til det højre øje, der i en lang periode slet ikke kunne åbkken. Flere gange om uger flir hun også behandlinger for at vedke servernes i sin fæelforsyrmede kind tilbage. Og hun er mere trøt end farlen.

Alligevel kaster hun kækt det langs, lyse hår bagover og gråner i vesnder, *HARH, HARH*, da hun cæreer en skakrøste for, at det er nok, hvis hun bliver 90 procent af hårgamle jeg igen.

Går sin egen vej

Går man tilbage til indledningen i historien om Michelle Hviid, mærker man en kvinde, der altid har insisteret på at vaere original. Eller ex-original, som hun selv siger det. Det kaere landsbord gøe en forskel. En original er ikke et ubetinget positivt prædikat.

- Meget af det, jeg gør, ser jeg mig i et andet lys end fire et år siden. Selvbevidthedsmæssigt kan jeg se, at jeg altid har insisteret på at ål lov til at vaere originalen. Jeg har insisteret på, at jeg vil gøre tingene, som de giver mening for mig, uanset om jeg er den eneste i verden, der giver mening for. Uanset hvor meet den så tåf for alle andre, har jeg insisteret på at gå min egen vej, siger hun.

Det gælder for eksempel gymnasietiden, hvor hun blev smidt ud af 3. g mi jkort der studenterekamen. Hun var simpelthen ikke glad for at vaere der og gik i stedet op i fuldt pensum og fik sin hue på trods. Eller da hun som 22-årig bikkede sil sillers succesige interiørfirma med, fordi hun følte sig fanget og ikke nød det.

Fantasten er udfaset

På baneder første vanskarf stod det idémæger, drømmer og fantast. Det sidste er der ikke meget manfbed i mere, for Michelle Hviid er blevet en ufundem mest populære foredragsholdere og har blandt ander haft stor succes som stifter af dating koncepter Kunningfinner.dk og med sin første bog, "Skru op for livet".

Hun har levet efter sine egne ståd, og hvis tumoren på højre baeseøre var mest som et stopskilt, var det måske aaret.

Michelle Hviid

43 år og født i Australien, opvokset i Nordsjælland og bor i dag i København med sine to børn, Benjamin, 17, og Kamille, 8.

Hun er autodidakt sæelkonkurrer og har blandt andet gjort sig bemærket som foredragsholder, tv-ugeskrivvært. Hun har vaeret sekretærdig, udeb hun var 24 år, og boldar op med 150 foredrag årligt om arbejdslivet, mod og handelskraft.

Hver tanking kan du høre hende i radioprogrammet "Hviids vemenster" på Radio24syv.

Hun er meget aktiv på de sociale medier og har tidligere udgivet bogen "Skru op for livet".

Fortsættes side 16 >

I alt er det sommetie ie er Michelle Hviid blevet opereret i hjernen, den på det gøe øre, dobvist lam, mærmest ruineret, forfaldt og forskibet igen. Og så har hun skrevet en bog om forlobet.

> **Jeg har frygteligt svært ved at tilgive mig selv, at jeg ikke kan alle de ting, jeg tog for givet før. Jeg blev spurgt, om jeg ville lave en sær-event for DR i forbindelse med flygtningeindsamlingen. Det kunne jeg ikke overskue. Normalt ville jeg have gjort det med venstre hånd, mens jeg bagte med højre.**
>
> Michelle Hviid

Fortsættelse side 17 >

- Vor det et wakeup-call, der skulle få mig til at leve mit liv på en anden måde, så synes jeg, at Gud - som jeg ikke tror på - vågte Sofiere. Jeg har vaeret meget koncentreret og bevidst om, at jeg har et liv, og at det er dyrebart. Hvis jeg måtede lvet utbikkende på bekæstning af mig selv, så var jeg klar. Jeg har levet et vildt liv, turdet meget, slubbt meget, grint meget og grædt meget. Men jeg er ikke klar til at de fra mine børn. Benjamin er 17 og ville kunne klare sig, men Kamille på otte er slet ikke klar. Jeg ved ikke, hvad der skulle blive af hende.

Michelle Hviid har stadig problemer med manglende venskab i det sne øje, men slir tallen falder på dørtæen, bliver hun oer og ffe svært ved at holde tårerne tilbage.

Feer nedbroede hun afsnoet af operationen, så barnene ikke skulle bekymre sig unødigt. Men i december sidste år, da hun var allermest syg, så hun dem stoet sert ikke i en måned.

For første gang i børnenes liv kom Happy Birthday-guirlanden ikke op til Kamilles otte-års fødselsdag, og nygdesnefeiebet tog så hårdt på dørtæen, at hun ikke straks ville hjem, da Michelle Hviid kom det.

- Det er hårdt for mig at tænke på nu, siger Michelle Hviid.

Storfamilien fungerer ikke

Søen barn tagnede hun hiee ned potteplanter i vindueræe og en far, en mor og nogle børn omkring.

- Der stod ikke en mor med et barn, hvis far var vesk, og et andet barn med en anden far, der også var vesk, og en ny kæreste med nogle andre børn og et helt andet vardiset. I den situation er det ikke nødvendigvis kommet mig til gavn, at jeg er en original. Jeg kan simpelthen ikke finde ud af det. Det mil jeg bare ønske.

Drømmen om den klassiske kerne familie brast tidligt for Michelle Hviid, der bar barn med to forskellige mænd, har boet med er par stykker mænd og underviji i det nygkomsfordeeb blev fosfadt af den lange, der til hendes held satte gang i levinen.

Mandekrop som legeklods

Til gengæld oplevede Michelle Hviid fysisk fremgang, ikke mindst takket vare den genopræning, hun selv betalte for. Hun fik en flig af fåbeden tilbage, da hun kunne kæe bil igen, og langsomt begyndte hun at finde ud af, hvem hun nu er.

Blandt de spørgsmål, hun tumlede med, var, om hun overhovedet kunne kysse, når hendes tunge var halvvejs fedelsesløse, og hun intet kunne mærke i højre side af hovedet.

Kan man forføre eller blive forført, når man har så dårlig balance, at man ikke engang vved, om man kan rumme en dørbbing?

Michelle Hviid sætte sig for at finde ud af det. Feest måtte hun igennem en helt igennem ikkeser dute, men dæeffter begyndte hun at skrive sammen med Niels, som hun har fælles venner med.

- Jeg havde fødtisk ikke overskud til at date på det tidspunkt, men for mig var hun bare en bekæ. En legeklods, jeg skulle bruge for at bygge. Jeg havde simpelthen brug for en mandekrop for at finde ud af, hvad min krop kunne sammen med den. Jeg kunne ikke gå ordentligt, knap kysse og var meget feieforstyrret. Niels var et stykke mand, jeg skulle bruge for at mile mig selv. Det var det, jeg gik ind til. Men det var ikke sådan, det endte.

Mere om det senere.

Acceptere situationen

Michelle Hviid har accepteret sin situation. Hun sætter ikke spørgsmålstegn ved, hvorfor netop hun blev ramt. Hvoges skriver hun, at tumoren også har givet hende noget, og at hun sier ikke ville vaere den foruden.

Pauser det nu også?

Hvis hun kunne vælge, ville hun så ikke vælge er rlit fr fra og fortsætte det måske til tider uperhåne, men ikke mindre skønne liv, hun havde før?

Michelle Hviid kæber ikke præmissen.

- Jeg havde ikke noget valg. Tumoren ramte mig. Og det, jeg ikke kan ændre på, accepterer jeg meget hurtigt.

Derfor bier hun også kun i korte glimt tilladt sig selv at indtage offerrollen og have ondt af sig selv. Der var ikn sin vej fremad.

- Jeg tror på, at der er handlekraft i at turde undfinden. Man finder styrken og troen til at gøre noget i undfinden. Jo ståtigere, vi tør vaere, jo mere handlekraft har vi. Hvis vi ier. Alle, der siger til mig, at jeg er modig, de fler et tak, men undfinden er, at jeg ikke havde ander valg end at vælge modig. Situationen var opstået, jeg kunne ikke vælge den fra. Den tumor var min virkelighed. Det måtte jeg (overlæve med," som hun skriver i bogen.

Kæmper med identitet

Det betyder ikke, at tumoren er et overstået kapitel i Michelle Hviids liv. Den vil ligge som et vundmærke i papiret i resten af hårorien om hende.

Den sensene mildnd har vaeret hård. Ikke psykisk. Den mundte hjælpe er vesk, foredragsbestillingerne tikker ind, og bogen udkommer.

- Jeg kæmper enormt meget med, hvem jeg er nu. Inge krop og i mit hoved er det slet ikke fæerligt, og jeg tror, jeg har svært ved at signalere til mine omgivelser, hvor voldsomt det svæ, at jeg siger hun.

Et eksempel er frygtningsforlebet, hvor Michelle Hviid som fæes andre har vaeret Roeflys for at hjælpe. Normalt ville hun have gjort "100 gange mere", som hun siger. For første gang i sit liv er hun i stedet nødt til at koncentrere sig om at få sin egen lille kreds til at fungere.

- Jeg har tit vaeret ude i 10. kredse at hjælpe, men jeg har ikke samme overskud som tidligere. Jeg har frygteligt svært ved at tilgive mig selv, at jeg ikke kan alle de ting, jeg tog for givet før. Jeg blev spurgt, om jeg ville lave en sær-event for DR i forbindelse med flygtningeindsamlingen. Det kunne jeg ikke overskue. Normalt ville jeg have gjort det med venstre hånd, mens jeg bagte med højre.

Indvender man, at de fleste har forstålse for hendes situation, lyder svaret:

- Ja, men det har jeg ikke altid selv. Nåde er stadig i hendes liv. De taler om at flyme sammen. Mikke et sted med fælles sovevaerelse og i øvrigt separate boliger, så hesten er tilbageskuelig mange ting, men ikke tvunget ind i nye relationer.

- Når jeg ser gode dage, har ligger og bilket og slet ikke kunner komme ud af sengen, er Niels kommet op ad sagt, at han elsker mig. At vi skal videre. Jeg har virkelig ikke følt mig vaerd at elske. Jeg har følt mig som en kæmpe klods om hesten. Men han er blevet ved, som det mest insisterende menneske i hele verden.

Undervejs i forlobet beslutnede Michelle Hviid tidligt, at hun ikke var for fin til at tage imod al den hjælp, hun fik. Men nu har hun svaret ved at bede om den. Tumoren er vesk, hun er halvhårv og bliver ved med at vaere det, men ellers gør det godt.

- Jeg har en frygtelig skyldfølelse. Jeg ville så gerne have skrevet noget på den tvild, der hed "tumorsyn", som alle mine venner og familie kunne glæde sig over, men det var bare nedtur på nedtur. Jeg kunne ikke, og sådan har jeg det stadigvæk.

- Men der er jo ikke dit ansvar at gøre alle andre glade?

- Nej.

- Det siks jeg lidt med. Det kunne vaere rart.

- Er der, fordi du er vant til at vaere en stærk ansvar?

- Det tror jeg. Det har redefineret min rolle, for hvem er jeg, når jeg ikke er det, jeg altid har vaeret?

Har ingen facade

Michelle Hviid er ogsø svaere inder vaere på sig. Til gengæld har andre genseen firene ikke boldt sig tilbage for at sætte præsikater på hende, fordi hun rager op i mediebilledet med sine meget personlige beretninger.

Facade eiler jun ikkn, og på de sociale medier skriver hun ærligt om bldte op- og nedture. Nogle synes, hun er for meget. Andre sikker hende for at trumpe forestillingen om perfektion i stylder med de steeder, hun også beholder på i sofaen.

Det postiige er, at hun godt kan lide at vaere i ``fed, selv om hun med sin agæren bele tiden bliver en offentlig person.

- Sofie Manning (dansk coach, *red.*) sprugte mig engang, om jeg ville tanke energi på en eb eb e eller i Roskilde Festivalen. Jeg er meega introvert og er ikke i vvbl om, at det er en ø eb e, men folk tror ofttd, det er Roskilde Festivalen. Jeg kan sugtesn forstå dem, men jeg er det menneske, jeg kender, der er mest alene. De fleste arbejdsdage er jeg alene i nyv timer. Jeg lever a fat stil på sonnen og bolde forædrag for 500 mennesker, og så tænker folk: "Gurud, hvor ønsker hun meget." Men det ville også vaere unærkelige, hvis jeg holdt kæft. Men det kan nagtens vaere, at jeg ikke siger noget i nyv timer bagefter, siger Michelle Hviid.

Vil bare vaere menneske

For det meste har hun tellendragten på, når andre pøver at dæsskere hende, men en gang imellem bliver hun selv delgelig rasnt.

Selv vælger hun det runmelige ord "menneske", når hun skal sætte prædikat på sig selv.

- Simpelthen menneske. Der er nogle ting, jeg er rigtig god til, og dem vil jeg gerne blære mig med. Der er også nogle ting, jeg er rigtig dårlig til, og dem vil jeg inser gerne blære mig med, for jeg synes, der er en tendens til, at vi skal vaere perfekte. Jeg vil gerne vaere en god mor, en god skøkerinde, en god kæreste og en god forretningskvinde, men jeg vil ikke vaere det samtidig, for så det jeg af stresn. Jeg vil bare vaere et menneske.

Af **Inne Grønholm**, *tgr@tvsonder.dk*
Foto: **Carsten Bundgaard**, *kontakt@carsten.dk*

43-årige Michelle Hviid fødtsaerveiberbandt, selen Hun var 24 år, og boldar op med 150 foredrag årligt om mod, medarbejdere og beholdsårt.

Sygdomsforløbet

Michelle Hviid fik konstateret en tumor på hjernesøen 28. oktober 2014. En ikkeårt acoustica neurinom. **1. december 2014** blev hun opereret. Umiddelbart gik operationen godt, men bagefter stadte en masse komplikationer til. Michelle Hviid blev lam i det meste af ansigtet, i højre hånd og højre ben, og i øjet lå hun stærkt medicineret og kunne ikke det sat ingenting.

På rettigbsundt vaelge hun at blive kørt til Vejle-fjord Rehabilitering, hvor hun fik den omsorg og genoptræning, hun havde brug for. Kort tør jelcom hun fagen, selv om hun stadig havde brug for meget hjælp.

Status er nu, at hun som vaerte er blevet der på hajre øje. Hun har stadig fælefornymelser i højre kind, og hendes balance er dårligere end normalt. Hun er også mere trøt end tidligere, og psykisk har hun haft det svaert tidlie i forholdt til at redefinere sin identitet og i forholdt til, at hun i en lang periode gav en masse tog, - for eksempel adgang til bankkonto og regninger - fra sig. Det har hendes forælre og togat og af. Nu er hun mødt den proces, hvor hun skal have tingene tilbage, og der er hårdt, fordi de ikke nødvendigvis er enige.

Desuden har det vaeret hårdt gennem lang tid at leve for meget fri gange. Med en travlt foredragskalender og en ny bog i hendden kan Michelle Hviid ikke sætte bedring på den situation.

I hendes hoved sidder stadig en vest af tumoren, som fengerne lod sidde for at undgå, at hun blev lam i ansigtet. En stamning fra mørbeder efter operationen vista, at den ikke vokser.

- Jeg tror ikke, det sker igen. Jeg føler mig mæt. Hvorfor du spurgte mig dagen før stråningen, havde jeg sagt, at den ikke vokseede. Jeg havde det fint. Men da jeg fik beskeden, at den ikke vokseede, tudede jeg i 48 timer. Det var slå stor en lettelse at fåt at vide, at jeg ikke skulle igennem det her en gang til. Så er jeg godt nogne ust, at det har gået mig på sikgesvi, men jeg mærkede det ikke. Sikden er det ikke noget fra. Det ved jeg ikke. Jeg gik ikke rundt og tænkte: "Uhn, den kan vokse." Jeg føler mig rask og stærk og glad. Det er jo ikke kræft. Så ville jeg ønske, at det kaerge for pludselige metastaser i skulderen, men det tænker ikke oprude og.

Det er det seneste kapitel i historien om Michelle Hviid begynder med forælsinsi af en høj, smuk, sør, sød og gråhårsfiskende dage. Som en slags forsøn, der til at begynde med er ufor pågående og forcyldende.

Michelle Hviid havde netop mødt sig til Copenhagen Marathon for at komme under de forgjulede fire timer, hun mimede i Berlin. Hun levede af frikæmesmel juice og økologiske grøntsager og følte sig privilegeret og lykkelig, da bunden nye flirt ville vende, hvad der var galt med hendes øje.

Michelle Hviid var lige midt i noget andet - livet selv - og ville bedlere kysse og elske.

Det er et år siden.

I det år er hun blevet opereret i hjernen, der på det sen øre, dobvist lam, mærmest ruineret, forfaldt og forskibet igen. Og så har hun skrevet en bog, "Hårtryke", om forlebet. En mærmest umulig bedrift, der kun har kunnet ledet sig gøre, fordi hendes stærste styrkeid - utålmodigheden og den mærmest ikke-eksisterende afstand fra idé til handling - også er en stor styrke.

Folte sig nogen i forlobet

Uanset, hvor blikkes situationen sil ud, insisterede hun på at medbrée sig til omverden.

Fæst fra sygesengen på Vejle fjord Rehabilitering, hvor hun med venner blind tastede en åtumme ind på telefonen. Det tog tre dage med nødmall en time.

Senere måtte hun slette mens, end hun lod stå, af bogens første linier, fordi hun endnu ikke kunne bruge højre hånd, og ordene derfor endte halve og voldsyrk agtige.

- Jeg har følt mig enormt nogen på den udede måde i det her forlob. Jeg har sagt og sagt og sagt efter information, men jeg har ikke fundet nogen. Jeg ville så gerne kunne have lænet mig op ad nogen, der havde vaeret gennem det samme og havde det fint. Men der var ikke nogen, så det blev mit ståd at vaere hende.

Det er ikke til at se på foredragsholderen, bloggeren og radiovæsten, at hun har vaeret gennem en omfattende operation og et opslidende genopræningsforlob.

Godt nok sager hendes pugelinger ofte op til det højre øje, der i en lang periode slet ikke kunne åbkken. Flere gange om uger flir hun også behandlinger for at vedke servernes i sin fæelforsyrmede kind tilbage. Og hun er mere trøt end farlen.

Alligevel kaster hun kækt det langs, lyse hår bagover og gråner i vesnder, *HARH, HARH*, da hun cæreer en skakrøste for, at det er nok, hvis hun bliver 90 procent af hårgamle jeg igen.

Går sin egen vej

Går man tilbage til indledningen i historien om Michelle Hviid, mærker man en kvinde, der altid har insisteret på at vaere original. Eller ex-original, som hun selv siger det. Det kaere landsbord gøe en forskel. En original er ikke et ubetinget positivt prædikat.

- Meget af det, jeg gør, ser jeg mig i et andet lys end fire et år siden. Selvbevidthedsmæssigt kan jeg se, at jeg altid har insisteret på at ål lov til at vaere originalen. Jeg har insisteret på, at jeg vil gøre tingene, som de giver mening for mig, uanset om jeg er den eneste i verden, der giver mening for. Uanset hvor meet den så tåf for alle andre, har jeg insisteret på at gå min egen vej, siger hun.

Det gælder for eksempel gymnasietiden, hvor hun blev smidt ud af 3. g mi jkort der studenterekamen. Hun var simpelthen ikke glad for at vaere der og gik i stedet op i fuldt pensum og fik sin hue på trods. Eller da hun som 22-årig bikkede sil sillers succesige interiørfirma med, fordi hun følte sig fanget og ikke nød det.

Fantasten er udfaset

På baneder første vanskarf stod det idémæger, drømmer og fantast. Det sidste er der ikke meget manfbed i mere, for Michelle Hviid er blevet en ufundem mest populære foredragsholdere og har blandt ander haft stor succes som stifter af datingkoncepter Kunningfinner.dk og med sin første bog, "Skru op for livet".

Hun har levet efter sine egne ståd, og hvis tumoren på højre baeseøre var mest som et stopskilt, var det måske aaret.

Michelle Hviid

43 år og født i Australien, opvokset i Nordsjælland og bor i dag i København med sine to børn, Benjamin, 17, og Kamille, 8.

Hun er autodidakt sæelkonkurrer og har blandt andet gjort sig bemærket som foredragsholder, tv-ugeskrivvært. Hun har vaeret sekretærdig, udeb hun var 24 år, og boldar op med 150 foredrag årligt om arbejdslivet, mod og handelskraft.

Hver tanking kan du høre hende i radioprogrammet "Hviids vemenster" på Radio24syv.

Hun er meget aktiv på de sociale medier og har tidligere udgivet bogen "Skru op for livet".

Fortsættelse side 16 >

Michelle Hviid

SOCIAL FACTSHEET
SEPTEMBER 2015

BOGUDDRAG

Op igen

I oktober 2014 fik Michelle Hviid konstateret en godartet tumor i hovedet. Bogen 'Råstyrke' handler om hele sygdomsforløbet, hvordan hun faldt og hvordan hun rejste sig igen. Vi bringer her et uddrag fra bogen, som handler om at finde sig selv og blive forelsket igen

Igen efter den uhyggelige date lå jeg på min sofa, kiggede på mine gamle ben, som havde støvler på i sofaen, og tænkte, at sådan er jeg slet ikke mig selv. Jeg er ikke sådan en mine vænder, jeg er ikke at lave dem om. Jeg har prøvet at være på forsiden af alle boligmagasiner i hele verden, men jeg stod og så lykkelig ud i mit leggingsagtige angiskostume, jeg havde det af helvede til, og alt rodet skulle hele tiden flyttes bag kameraet, mens vi tog de smukkeste billeder af det perfekte hjem.

Jeg flyttede mit eget rod konstant. Det gider jeg aldrig mere, det er for stressende. Uanset hvilken følelse jeg har, så tænker jeg nu, at det er normalt, jeg behøver ikke forsøge at skjule den. Jeg var glad på kompromis med mig selv ved at gå på den date, jeg virkede godt at vi ikke var et match, men han var der, og jeg håbede sidhan.

Jeg var i virkeligheden bare en som i min sygdom. Jeg drømte om en mand at dele fordelbet med, en som kunne passe på mig. Men det ville ikke sæt. Hvis det havde været svært før, så var det umuligt nu. Jeg kendte ikke engang min egen fysiske formåen som kvinde. Jeg skrev på Facebook, at jeg havde været på date med en mand, som gyneværk ville gøre en anden kvinde superlykkelig, men ikke mig. Jeg var mere en fiddelerne i sofaen kind of girl. Jeg postede et billede af mine støvler oppe i sofaen og tænkte, at jeg blev nødt til at finde en, jeg kunne knuddle med for at lære mig selv at kende igen.

Det var det vigtigste lige nu, men jeg vidste ikke, hvordan jeg skulle gribe det an. Jeg tænder på mænd, som er fantastiske, kloge, sjove, indsigtsfulde, smukke. Sådan en kunne jeg jo ikke bare hive op af en hat. Det kunne jeg ikke engang, for jeg blev syg.

Samme aften fik jeg en mail fra Niels. Vi havde kort skrevet sammen for mange år siden. Han skrev dengang, at han godt kunne lide min uforfærdethed, at jeg skulle ignorere kærlermennesserne, som aldrig måtte stoppe mig. Jeg skrev tilbage, at han skulle hente mig i den bil, der var et billede af på hans profilbillede på Facebook og køre mig langt ud i skoven og forføre mig.

Så hørte jeg ikke mere fra ham, han var i et forhold, viste det sig jeg havde glemt alt om de skriverier det lå flere år tilbage. Det havde Niels ikke, og nu var han single. Vi var venner på Facebook, men jeg havde aldrig mødt manden. Han var en af mange, som følger med i mine tanker via mine updates.

Han skrev, at han var virkelig ked af at jeg på den første date efter operationen havde haft en dårlig oplevelse. Nu havde han i uåbnede indlækte fulgt med i min kamp, og han syntes, jeg fortjente en godaften. Han vidste ikke, om kæmen ville være der, men han ville gerne prøve, og i forsøget i hvert fald sikre, at jeg fik en godaften.

Jeg kunne søge tryghed i at vi havde flere fælles venner. Han var trolig sød og betænksom. Han havde fulgt lidt med og kendte til min situation, mit nye udseende. Han måtte ikke være rigtig klog? Der var en oprigtig tone mellem linjerne, som viste mig stor begrænseelse om omsorg.

Jeg kiggede på hans billede, han så dejlig ud. Jeg kunne se den gamle tråd i korrespondancen og se, at jeg i hvert fald år forinden gerne ville forføres af hum i en skov. Hum knuddler jeg, tænkte jeg. Og skrev ja tak til invitationen uden alt for mange overvejelser.

Den veninde, som kendte Per, jeg havde været kæreste med, havde en gang arbejdet sammen med Niels. Hun kendte dem begge to. Jeg drillede hende, og takkede for alle de årlære single mænd, hun kendte, og som hun ikke introducerede mig til. Min skal egnsåslitingsæk mu omudage.

Jeg aftalte at mødes med Niels fire dage senere, så vi havde rig mulighed for at skrive sammen, inden vi mødtes. Jeg ville hovedsageligt mødes af en årsag, jeg ville knuske og skulle bruge en mandekrop til det formål.

Han ville oprigtigt gerne lære mig at kende. Vi skrev meget sammen i de kommende dage. Hver gang jeg forsøgte at drejetråden overpå noget som helst af seksuel karakter, drejede han den tilbage. Lod mig tydeligt forstå, at det måske ville ende sådan, men at han oprigtigt glædede sig til at lære mig at kende.

Det var nogle utrolig kloge, indsigtsfulde og sjove sms'er, han sendte. Vi var på bølgelængde. Jeg kunne ikke lade være med at teste ham, jeg var den mest kreklede udgave af mig selv. Men uanset hvad jeg skrev, så forstod han sagtens, hvad jeg mente, og jeg fik en begyrt besked tilbage.

Allerede inden vi mødtes, var jeg udfordret af hans vid. Jeg blev mere og mere nervøs. Hvad skal jeg tage på? Er jeg smukt? Jeg var holdt op med at drikke med sugerør, men gik var stadig en udfordring. Min balance var stadig meget udfordret, men man kunne ikke se så tydeligt som før, at jeg havde store fødefortyrrelser i ansigtet.

Jeg så ikke ud som før. Jeg var blevet meget tynd og kunne ikke passe mit undertøj optimalt. Jeg ville oprindeligt bare knalde med manden, men det »

Foto: David Leth Williams

Michelle Hvid

- 42 år, foredragsholder og autodidakt kvæksætter.
- Har bl.a. stået bag Running dinner, sk. 'Michelles Mission' på DR1 og har skrevet bogen 'Sirup op for livet'
- Derudover er hun fast klummeskriver i BT Weekend
- Blev i oktober 2014 ramt af en tumor i hovedet

ændrede sig, for hver besked der tilkaldte ind. Jeg blev mere og mere interesseret. Han ville vedøjeligt ikke fylde en ballon med varm luft og skuffe mig. Han nedtonede sit, og det virkede stil mo dæt. Jo mindre han gjorde det til, der vigtigere blev det for mig.

Jeg blev bange. Tænk, hvis han ville blive skuffet, når han så mig, tænk, hvis jeg bed mig selv foran ham. Tænk, hvis jeg gik godt, og han ville kysse mig. Når jeg har makeup på, siger der helt naturligt det, at den ene side er under pålæring af tårerne i øjnene, den anden side er tør, indtil jeg drypper det. Det har indflydelse på min mascara, som virker stik imod hensigten, øjnene bliver endnu mere vanø.

Jeg tør ikke få farvet vipper og bryn, som jeg plejer, for jeg kan ikke øjet lidt. Jeg tager derfor på min første date nogensinde uden sminke på. Han må tage mig, som jeg er. Jeg er ved at aføjne hundrede gange. Jeg kan slet ikke forestille mig, hvad der foregår i hans skønne hjerne, at han overhovedet vil mødes med mig. Jeg er deødet for helvede. Valg dog lige, hjem. Du vil. Det kan han sagtens, tænker jeg og bekræftigning.

Jeg ser mig i spejlet og synes, jeg er smukt, jeg har aldrig været mere indsigtsfuld, mere oprigtig, mere forstående. Sådan vakler jeg i tre dage. Man kan se mærkerne overalt på mig fra skygnuhtruen. Små røde prikker, hvor huden er frustreret over nålene. Jeg kærer mod Lyngby, hvor han bor. I mit smukkeste undertøj og glæder mig saa ttil at møde ham. Se ham øjnene. Jeg håber.

Jeg kan ikke huske alt fra den aften, det var jeg for stresset til. Han stod med sin hund foran huset, da jeg kom, og vi mødtes foran døren. Jeg nåede slet ikke at blive nervøs, mens jeg ventede på, at han åbnede. Han var der bare og så dejlig ud. Jeg gjorde, hvad jeg kunne for at skræmme ham væk. Jeg syntes oprigtigt, han var stær. Jeg fortalte ham og brugte virkeligheden – han ville alligevel opdage den medtiden, så det kunne lige så godt være, før jeg forelskede mig hovedkuldsi i ham.

Jeg fortalte, at jeg var hårdøv, at jeg måske ville få et sammenbrud, at jeg måske ikke kunne tåle forsamlinger af mennesker mere, at jeg var uden penge. Jeg gjorde, hvad jeg kunne for at male fanden på væggen. Han kiggede på mig og spurgte, om jeg var hendig med at fortælle om de svære ting, spurgte, om der var mere.

Jeg fortalte noget andet svært. Så kiggede han på mig og sagde: Jeg er nogens far. Jeg har prøvet nygdom før. Hvis du gik ud og brækkede dig i mit badekar lige nu, ville jeg stadig synes, at du var en prinsesse. Han var umulig at skræmme. En meget dejlig mand. Det er vores aften, ikke hele verdens, ikke denne her bogs. Jeg deler, men der er store dele, jeg ikke vil dele.

Fil et tidspunkt den aften, menn han fortalte noget, spurgte jeg ham, om han aldrig skulle kysse mig. Det fyldte sk at jeg ikke vidste, hvad der ville ske, hvad jeg ville kunne mærke, om jeg ville savle. Jeg havde alle mulige tvangstankser om det, så jeg hørte ikke efter, hvad han sagde. Frygten for om han ikke ville kysse mig, eller om ikke jeg kunne, fyldte for meget. Og jeg ville så gerne mærke hans læber.

Han rejste sig op og kyssede mig. Senere gik vi i seng. Aldrig har jeg made en mand, som pasede så godt på mig, mens han drev mig til vanvid. Jeg forelskede mig, mens vi elskede, og når vi ikke elskede, talte vi. Han prøvede at forstå, hvad jeg var igennem. Jeg havde meget en mand, som ville passe på mig. Det har han gjort lige siden i en grad, jeg ikke kan forstå, og aldrig har jeg haft det så sjovt inens.

Jeg er komplet uligevægtig, og han mod helhjertet på lige midt i forhøret. Han græder med mig af glæde, når jeg pludselig kan noget, jeg ikke kunne i gårt kan tælger med i mine kampe, dryppe mit øje, hente mad til mig om natten, hvis jeg er sulten. Meget hurtigt blev han min bedste ven. Efter jeg mødte Niels, fik jeg endelig min appetit igen, efter næsten ikke at have spist noget i tre måneder. Jeg forelskede mig igen.

Al den opmuntring jeg har mangelet, en som skubbede mig blidt frem, så jeg kunne tillade mig at snuble, har været der siden februar. Når jeg stadig bliver grebet af mindreværd, når jeg ikke føler mig smukt, når jeg leger med tanken om at det har været uretfærdigt, så er Niels der og er større end mit sorte øjeblikbillede.

Til min fødselsdag i maj havde han fået lavet en lykønskningsbil mig. To blomster på en plade af jern. Det er oo to. Smukke, stabile og på samme pæde. Jeg elsker den lysestage. Jeg tænder den hver gang, jeg savner ham. Jeg har lavet hele skalsen, når det kommer til min vægt. Jeg har været meget fortyk, jeg har trænet mig tilsinpæk, jeg har været fortynd.

Det med vores kroppe fylder ak for meget i vores hverdag. Jeg har været så ked af mine ekstra kilo, at jeg har været i krig med dem hele mit liv. Nu vil jeg til enhver tid hellere have 10 kilo for meget på sidebenene end fem kilo for lidt. Vi er på jagt efter et sygt ideal, som pludselig arbejder imod virkeligheden, når man er syg. Og det bet yder i øvrigt inter.

En mand, som gik op i min vægt, så længe den ikke er sygdomsrøvende, er ikke en mand for mig. Jeg vil elsker for det menneske, jeg er uden makeup og uanset vægt. Jeg elsker hele mennesker. Jeg elsker Niels. Når jeg holder foredrag bliver jeg ofte spurgt, hvordan jeg tør elske igen. Jeg tør da det ikke lade de vare. Jeg tør elske mere end nogensinde.

Engang gik jeg op i, hvor godt min kæreste tæl pog sigud, jeg havde sære unge værdier. Nu er det meget vigtigere for mig, hvordan han har det, hvad jeg kan hjælpe ham med, hvad der optager ham, hvordan jeg får ham til at føle sig som den fantastiske mand, han er Jeg drømmer om, at han føler sig som den heldigste mand i verden, at han har den helbigste krop i hele verden, at han er den gladeste mand i verden. Så har han forhåbentlig overskud til at gøre det samme for mig.

Da jeg blev skilt, spurgte jeg i næsten et år alle, jeg mødte på min vej, hvor mange forhold de kendte, som de beundrede. Tallet var meget lavt, de fleste beundrede kun ganske få forhold, og det de beundrede, var, at de i forholdet formåede at lætte hinanden. De gjorde at muligt for den anden, som gær modparten lyst til at gøre noget fantastisk igen.

Nu er jeg veludhvilet, fordi du tog dig af hørnene i mores, det er jeg så taknemmelig for, at du skal blive lidt længere tid sammen med dine venner i dag, det bliver du så let over, at det falder dig naturligt at tage æhenmaden, mens jeg laser i min nøe bog, det er jeg så taknemmelig for, at jeg har lyst til at forføre dig. Du smeker vi sammen.

Når vækkeuret ringer igen, så har du lyst til at tage hørnene, mens jeg sover længe, det ved du, jeg elsker. Overskud avler overskud. Det er meget nemmere og meget sjovere end at slås om, hvis tur det er til at købe mælk.

Jeg har garanteret været langsomt opfattende her, men bedre sent end aldrig, og min hvedtag bliver aldrig igen et slagsmål om, hvem der skulle have støvsuger. Der er ligegyldigt, om der overhovedet er støvsuger. Jeg vil ikke være hende, som går op i, om tingene matcher. Hende vil jeg ikke være. Mind mig om det, når jeg bliver forført at sære ting. De er barætting.

Jeg vil være en af de heldige, en af dem, der er i et forhold, man ser op til. Jeg vil gøre mig så fandens umage for ikke at miste, hvad der er blevet mig givet. Kærlighed.

Efter jeg mødte Niels, fik jeg ikke kun appetiten igen. Jeg fik også min menstruation igen, den havde været væk længe. Det er tegn på, at min krop fungerer. Jeg føler mig som en kvinde igen.

Jeg har et helt andet syn på kropsideælerne og det at være tynd. Vi skal være sunde, og nu er jeg ligefrem glad for en delæ. Hvis nogen ikke bryder sig om det, mid de flytte sig.

Råstyrke

- Titel: 'Råstyrke'
- Forlag: PeoplesPress
- Forfatter: Michelle Hviid
- Sider: 256
- Udkommer: 2. oktober 2015

Michelle Hviid

SOCIAL FACTSHEET
SEPTEMBER 2015

Media

4

Michelle Hviid lever te i sit køkken og virker i dag umiddelbart bemærkelsesværdigt fitt mærket efter hun fik fjernet en tumor i hovedet i december 2014. Det havde næppe været tilladet, hvis ikke hun var blevet overflyttet til Vejlefjord Rehabilitering på sin søje mors initiativ. Foto: David Leth Williams, Scanpix Denmark.

Nu uden tumor

Michelle Hviid er indbegrebet af en ung, charmerende, smuk og driftig iværksætter med krudt i roven og et navnavn, der er panelsyrende. I 2006 kårede Borsens Nyhedsmagasin hende som et af Danmarks unge talenter inden for iværksætteri og samme år kårede netværket Morgendagens Helt inder hende som 'Årets Helt inde'. **Derudover holder hun foredrag, skriver bøger, laver radio og er flittig på sin blog. Tempoet blev dog abrupt sat ned, da hun sidste år op mod jul fik fjernet en fem centimeter stor svulst i hjernen, hvilket hun en måned før** operationen kommunikerede åbent ud til alverden under overskriften 'Nu med tumor'. Hun har bekrevet hele forløbet i en sindssygt velskrevet og både medrivende, spændende og rystende bog, hvor hun skærer alt fedtet fra og går lige til benet.

• Af Charlotte Sellner Hansen
csh@raskmagasinet.dk

Michelle Hviid bor i København-Avns Nordvestkvarter, præget af mindre vækstcentrene, etniske butikker, gammel og ny bebyggelse og mennesker fra alle egne af verden. Jeg kan pludselig **ikke finde rundt på vej til interviewet, men bliver hjulpet af to** meget venlige og hjælpsomme ældre arabiske mænd. Det varmer med mig. Hun vifter med armene og siger, at den er god nok. Det er her hun bor.

Forbids lænking af Michelle Hviids manuskript til bogen 'Rå styrke', som udkommer den 2. oktober, har givet en forestilling om, at jeg skal møde en noget mærket forfatter. Men jeg har **taget helt fejl. For jeg møder en høj, flot kvinde, der ikke synes** at have mærkbare problemer, ud over at højlydheden netop er blevet fulgt op med stablier af brune kasser, som indeholder hvide

5

Jeg havde ikke nogen valgmulighed

Michelle Hviid siger temmelig ligeud – hvilket hun i bogen siger, hun ikke er – kaffen står klar på langbordet. Med akademik og det hele. Men lige meget, hvad hun selv giver udtryk for, så er det **ret cool at skrive en helt uflitteret og hudløst ærlig – overskuet** meget god – bog om at have fået fjernet et sikkalt acusticusneurinom, en svulst i det indre øre, så kort tid efter, der faktisk er sket.

"Hvis du havde læst bogen og lået at vide, at det var ren fikfak, så ville du synes, fiktionen var meega langt ude. Men ting sker i virkeligheden, og vil kan overleve," fortæller Michelle Hviid om baggrunden for, at hun har valgt at skrive sin egen hårrejsende historie.

"Folk siger til mig, 'Dana jeg havde dit mod'. Men hele min pointe er, at det har du også. Og når folk har sagt, at jeg har uret, så sig, så kan jeg jeg kun sige: Ja, det har jeg, men jeg havde sgu ikke lige nogen valgmulighed. Der er ikke nogen, der har spurgt mig: 'Kunne du tænke dig at få en tumor eller at fortsætte med dit fede liv? Sådan er det jo ikke. Uanset hvem det hænder for, så må man tackle det, og vi indeholder simpelthen sådan en stykke alle sammen, som jeg virkeligt håber, jeg kan tænde under folk, uden at de nødvendigvis behøver at gå igennem, hvad jeg gik igennem," forklarer Michelle. Hun taler med en sødmefuld og behagelig stemme samtidigt med, at hun – lidt overraskende – også bander som en hvanesæbejeger. Men effekten er lige så interessant, som når man spiser et bekkert stykke chokolade – med chili. Man bliver super opmærksom.

Når man får virkeligheden serveret på et solvfad

De fleste af os luller os ind i en hverdag, hvor vi ikke reflekterer ret meget over noget. Vi gør som vi plejer og går op i ting, der synes vigtige for os, fortæller Michelle, som dog ikke lægger skjul på, at det har hun da også selv gjort.

"Når man sidder 10 centimeter fra døden og kæmper for at gå væk fra ham, så ved man godt, hvad der er rigtigt og forkert. Og meget af det, man troede var vigtigt, smarte tasker, dyrt interior, som jeg har gået meget op i, det betyder ikke en skid."

Når man får at vide, at man har en tumor i hjernen, så får man virkeligheden serveret på et sølvfad, som Michelle formulerer det.

I dag har Michelle en helt anden opfik ved far.

"Det er stort for mig allerede nu at kunne sige, at jeg er glad for den tumormuse, at det ikke skal ændres, hvis jeg kan få et ønske af den gode fe. Den tumor har bragt så meeget godt med sig, vished, forståelse, kærlighed, indsigt og mod. Og jeg har **overlevet så fint, at jeg nu kan sige, at jeg ikke vile være den for**uden. Jeg kan overhovedet ikke forestille mig det. Jeg kan godt ikke hende, jeg er nu. Meget mere forstående, stærre."

Tag aldrig alene på sygehuset – ALDRIG

Michelle Hviid kan i hvad gælder sikkerhedsmæssige kæreste for, at hun blev diagnosticeret så tidligt, som hun blev. Han er nemlig læge. Kort efter de var blevet kæreste, mente han, at hun skulle blive undersøgt, for der var noget med det ene øje, som tænette nogle alarmklokker hos ham. Ikke hos hende. Hun tog det ikke særlig seriøst. Først efter to måneder gik hun hårdt presset til læger, som til gengæld tog det alvorligt og sendte hende videre til skanning. Da Michelle skulle have at vide, hvad der var tale om, var hun begyndt at frygte det værste, nemlig kræft. Men lægen sagde, at hun havde en sikkekt fedtskede i kanten. Det, syntes hun, var temmelig sjovt, og hun blev efærdigt lettet. Naturligvis.

En ny tid med en specialist på Rigshospitalet gjorde hende ikke **spor bekymret, så hun tog at sted alene. Noget hun nu definitvt** ved, man aldrig må gøre, og hun siger med vemsker: Man må aldrig tage på sygehuset alene. ALDRIG.

Lægen på Riget sidder med skanningsbillederne foran sig og begynder at tale om, hvordan Michelle skal behandles. Michelle afbryder ham, for hun vil vide, hvad det er for et hvidt område, hun kan se på billederne. "Det er din tumor," svarer lægen. Alt bliver laget. Michelle ænster fatningen og opfarer sig nærmest som en zombie. Det er mildeet talt forståeligt.

Fjernelsen af Michelles tumor medførte, at hun blev lam i højre side af kroppen og at hendes kognitive sans var blev beskadiget. Den halvsidige facialisparese, bestod, at maden løb ud af munden, telen var sløret og at øjet ikke kunne lukke eller producere væske, hvilket har medført en skadet hornhinde og et voldsomt nedsat

I oktober 2014 fik Michelle Hviid konstateret en godartet tumor i hovedet. I december blev hun opereret, og derefter gik det meste galt. Fra at være en efterragtet foredragsholder og skarp blogger, som levede det gode liv, blev hun en halvdød, defekt lem kvinde uden en krone, som ikke kunne kende sine

6

Det kræver rå styrke at blive opereret i hjernen

Det store operative indgreb skal finde sted i begyndelsen af December. Tæng skal planlægges, kalenderen skal markeres om, børnene skal passes, og der bliver lavet aftale med Vejlefjord Rehabilitering, hvilket lægen, der skal opereres, ikke mener er nødvendig, da hun vil være frisk efter 48 timer. Not. Sådan kom det det ikke til at gå.

Michelle far brug for alle ressourcer og for enorm råstyrke. Inden operationen er hun kommet så langt, at hun beslutter sig for, at hun vil kæmpe situationen genialt: Hun får også bestilt en ring med en kæmpe safieben på diamant, som skal symbolisere alt det, hun gennemgår, og som skal minde hende om at kæmpe for de vigtige ting i sit liv. Da hun hentar ringen, står der en indgravering, som guldsmeden har valgt: Der står 'Råstyrke'. "Det er mig, det har jeg. Jeg har ikke noget valg," siger Michelle.

Operationen, som indebærer, at kraniet skal åbnes bag øret og at billedhjernen midlertidigt skal skubbes til side, så man kan komme til at fjerne tumoren, går godt. Hvis der ses bort fra, at hørelsen er vækt for altid på det højre øre, og at øjet i samme side ikke kan lukkes i samt en hel del mere. Michelle kan ikke huske meget fra ugen der fulgte. Hun sov, brakkede sig, kunne ikke huske noget som helst, troede året var 1993 og kunne ikke tale, så omgivelserne forstod hende. Genoptræning blev der aldrig rigtigt tale om. Ikke på Riget.

En uge senere blev hun på sin mors ønskerende **foranledning overflyttet til** Vejlefjord, for Michelles altopafrende og fantastiske mor var ikke i tvivl om, hvad der skulle til, nemlig alt det, man ikke tilbød hendes hundesyge datter på Riget. Moren turde dog kun, fordi Michelles kæreste var læge og tog med på turen til rehabilitationscentret, hvor man ved, hvad der skal gøres, hvad der skal ske og hvorfor.

Og her skar fremskrittene. Lidt efter lidt: Tålket vare kontinuerlig, rigtig, vedholdende og kærlig rehabilitering. Michelle er dybt taknemmelig over dets behandling, **hun fik. Til gengæld er hun** ikke imponeret over vores sundhedssystem.

Viljen er til stede, men ingen har tid nok i det offentlige

Hvis vi tror, vi har et sundhedsvæsen, hvor der er hænder nok, er der ikke sådan virkelighederen ser ud, fikkje de erfaringer Michelle Hviid har gjort sig. Viljen er til stede hos personalet, men de har ikke tid nok. Slet, slet ikke. Og den historie, skal fortælles, især når den er noget lort. Det er netop, når vi tar forholde os til virkeligheden, at vi kun forænder dem," skriver Michelle meegt præcist i 'Råstyrke'. For ikke så længe siden var Michelle hos en **øjenlæge, hvor hun fik at vide, at der nok var tale om hornhinde**lænking, som gjøre billedtled.

"Øjenlægen spurgte – jeg kan næsten ikke få mig selv til at sige det – 'Hvad siger øjenlægen på Rigshospitalet?' Det ved jeg ikke. Jeg har ikke snakket med nogen, kunne jeg kun sige," siger Michelle.

"Jeg vidste ikke, at jeg skulle have bedt om det. I didn't know."

"Dagen før jeg blev opereret, var jeg ikke så bekymret, for jeg skulle jo ind på Danmarks stærste institution for at få den bedre. Og jeg vil sige, at alle de mennesker, jeg mødte på min vej, var udmærkeligt sagde. Men de kunne simpelthen ikke følge med. Det med hånbåse, jeg har oplevet, var, at øjne så smart jeg kom ud af den bevidstløse tilstand, kom jeg, så syg som jeg var, ind på en **firemands stue, hvor man ikke kunne styre lyset, jeg ikke kunne** hukke øjet og ikke så en øjenlæge. Det er så sindssygt. Jeg har lige holdt et foredrag, hvor der var en, der spurgte mig til sidst, hvad hun som chef for 20 sygeplejersker skulle sige til dem? Jeg ved det ikke. Få en grivet sundhedsforskaling."

Jeg synes, man skal meldø klart ud og sige, at man ikke har råd

Ifølge Michelle Hviid gør folk ansat i det offentlige sundhedsvæsenet deres bedste. "Men de kanse sig selv med på det. Det er jo det, der er så frygtelig."

For der er det ikke tid til patienterne. Og det skulle man måske så tage konsekvenser af, siger hun:

"Det, jeg synes, er vildt, er, at man sigse, at man godt kan behandle folk, **man finder den bedste lege** til at opereres, men når hun har gjort det, så er man i fitt fakt, for så kan systemet ikke gribe dig. Den med, der bliver serveret, bliver man fx mere syg end levende af at spise. Jeg synes, man skal melde klart ud og sige, at man ikke har råd, at man synes, man hellere skal leve rigtig godt de 20 år, man måske kan forvente, eller 5 år eller 10 måneder eller 5 minutter eller hvad det nu er, der kan være tale om. For hvad hjælper det, at verdens dygtigste læge har opereret, hvis systemet ikke kan håndtere patienten efterfølgende. Det var jo det, der skete for mig."

"En af grundene til at jeg har skrevet bogen er, at jeg synes, jeg har et ansvar for alle dem, der er syge, går og tænker i en dyne hver dag og prøver at komme igennem med noget. men bliver

Skanningsbilledet viser Michelles kranie, hvor acusticusneurinomet er det store hvide område. Tumoren udspringer fra den ottende hjernenerve, som skal sørge for, at der sendes beskeð fra øret til det center i hjernen, der får os til at opfange det, vi hører, og at give beskeð til hjernen om balancen, idet impulser fra det indre øre sendes via nerven til øjenæggitcoenhet i illeskjernen. Den synende hjernenerve er ansigtsnerven. Den sender nerveimpulser til ansigtsmusklerne, påvirker tårekirtlerne og i mindre grad fugtigheden i munden. Nerverne ligger tæt ved hinanden i den indre øregang, der fører fra det indre øre til hjernen. Det er derfor, det ikke er uden risiko at få foretaget et indgreb på objekt inde i hovedet. Foto: Privatfoto.

7

Michelles bror forsøger at rede hendes hår, mens hun ligger bevidstløs i sengen på Rigshospitalet. Hun siger selv, at hun sov 23 timer og 50 minutter i døgnet og ikke kan huske ret meget. I stedet har hun mærket rekonvalescens forløbet ud fra, hvad hendes mor og bro m.fl. har fortalt om, hvad de så og oplevede. Foto: Privatfoto.

Man får det ikke bedre af at tie tingene ihjel

Hvad håber du på, der sker, når begen udlemmer?

"Jeg håber, at folk åbner munden noget mere, for jeg tror ikke på, at man får det bedre af at tie tingene ihjel. I det hele taget bliver mere åbne omkring det, der sker. Om de så vælger at gå offentligt med det, som jeg har gjort, eller bare vælger at sige noget til deres mand, deres barn eller deres nabo. Jeg håber også, jeg får medbrudt nogle tabuer om, hvordan det er. Jeg havde aldrig set et er i hjemmen hos en **kvinde og jeg kunne næsten ikke finde nogen billeder, når jeg prøvede at finde billeder af den operation, jeg skulle have, for** der fandtes kun billeder af mænd. Ingen kvinder tar stille sig op og være så grimme. Jeg håber også, jeg kan minde folk om, at de kræftsdemø skal leve, at de skal elske i dag, kysse noget mere og at de skal spise en is, når de har lyst. Folk skal fandeme være vilde med deres liv, for det er deres liv. Det er nu. Det er ikke i morgen. Det er ikke på mandag, når barnene er søde og solen skinner. Det er nu. Lige nu," siger Michelle klart og utvetydigt.

"Og dem, der synes, de er heldige, skal mindes om, at det ligeså godt kunne have været dem, der havde fået en tumor i hjernen."

Man skal sætte fingeren på det, der ikke fungerer

Tror du, der er nogle, der vil blive provokeret over din åbenhed i bogen?

"Det er der gåvetvis. Men det kan jeg simpelthen ikke tage mig af. Jeg passer helt sikkert nogle af. Det gjer jeg altid. Også steder, hvor jeg slet ikke havde set det komme. Jeg har allerede fået den første sure mail fra en mand, der også er opereret for et acusticusneurinom, hvor fået den bedste behandling og har haft så dejlig en oplevelse. Han synes ikke, jeg kan være det bekendt. Jeg kunne så bare sige til ham, at jeg er glad for, at han har haft den oplevelse. Bare det var mig. Hans fantastiske historie beretiger bare ikke, at min historie ikke må blive sagt højt. Men jeg bliver da glad, når nogen har haft en god oplevelse med sundhedsvæsenet. Så tænker jeg, puh, det var godt," fortæller Michelle og giver endnu et eksempel:

"Jeg lå jo fx i 14 dage bevidstløs på en transportseng, hvilket ganske vist var en fejl, men ingen opdagede det og det gjorde **sindssygt ondt i ryggen, også fire måneder efter. Jeg havde så** ondt i ryggen, at jeg var en stor smerte. Oveni at jeg var opereret i Hjernen. Hvordan kunne det ske på Rigshospitalet? Jeg forstår det simpelthen ikke. Og det er ikke mig, der er syndeligt bevværdig, eller min familie der stiller store krav eller har urealistiske, høje forventninger. Det fungerede lauparskik bare ikke. Hvis det kun var en ting, der var gået galt. Men 100 ting. Det er ikke et hændeligt uheld."

Hjernedødt at kritisere et system, man er afhængig af

Hvorfor tåber lægar og personale ikke op, tror du?

"Jamen, de er afhængige. Sådan har jeg det i øvrigt også selv. Derfor er jeg også ret spændt på mødtugelsen af bogen, for det er vikkelig hjernedødt at gå ud og kritisere et system, man er dybt afhængig af. Jeg skal op på Riget og tale med lægen igen og lige om ikke, rammer min bog markedet. Han ved godt, hvem jeg er, og at jeg har lavet meega mæn i andelsrummen. Jeg synes, han er fantastisk, men jeg kritiserer et system, som han er en del af og som jeg også selv er afhængig af. Selvfølgelig slår man ikke den

Michelle Hviid

SOCIAL FACTSHEET
SEPTEMBER 2015

Media

HYG DIG MED

AF MAJBJERRING SØRENSEN FOTO: PR

I denne uge ...

... vil jeg læse om Michelle Hviid. Kender du hende? Hvis ikke, kommer du helt sikkert til det, for lige pludselig er det, som om hun er over det hele. Som radiovært, som klummeskribent – og nu som forfatter med den personlige historie, som begynder i 2014, hvor hun får konstateret en godartet tumor i hovedet. Hun bliver opereret, og derefter går det meste galt. Fra at være en eftertragtet foredragsholder bliver hun delvist lam og kan ikke kende sine børn. Jeg er ven med hende på Facebook – sammen med mange tusinde andre – og derfor har jeg på afstand kunnet følge hendes kamp for at vende tilbage til livet. Og selvom jeg sagtens kan forstå, at hun deler vandene – nogle mener, hun er en højtrabende narcissist – må jeg indrømme, at jeg kun kan være imponeret over en kvinde, der rejser sig igen og igen, får sparket ting i gang ... og deler ud af sig selv på så hudløst ærlig en måde. Derfor glæder jeg mig også til at læse hele historien – og ikke kun brudstykker af den på Facebook.

Michelle Hviid: Råstyrke, People'sPress, 249,95 kr.

Maj Bjerring Sørensen

MICHELLE HVIID BLEV I FØRSTE OMGANG KENDT SOM KVINDEN BAG EVENTBUREAUET RUNNING DINNER, DER BLEV STIFTET I 2002.

- Jeg er lykkelig for den lortetumor

Gu' skal man græde, men man får det ikke bedre af at græde otte timer om dagen. Nogenlunde sådan lyder rationalet bag den indædte kamp, der det seneste år har ført Michelle Hviid gennem hjernetumor, et brud, et dødsfald og en sønderskudt økonomi.

Michelle Hviid er ikke typen, der pakker sandhederne ind. Tværtimod insisterer hun på, at vi først for alvor kan handle, når vi forholder os til virkeligheden, som den virkelig ser ud. Hvis man trækker mauren ind, hver gang man går forbi et sygt, behøver man ikke gå på lur. Men der er mere handlekraft i at studere det, vi ser i spejlet, mener hun. (Foto: Carsten Lauridsen)

GENKEJSNING

Da hun kommer til sig selv, er vandet iskoldt, og hun regner sig frem til, at hun nok har ligget i badekarret i fire timer. Hun kravler op af vandet, kæmper sig ud i køkkenet, hvor hun tvinger sig selv til at spise lidt, inden hun vælter ind i sengen.

Der er grænser for, hvor meget et menneske kan bære, og i de timer ønsker hun ikke andet end at blive indlagt på ubestemt tid, så alt ansvar kan blive taget fra hende.

- Det var et decideret sammenbrud, og i et døgn var jeg helt vark. Vark fra mig selv og min styrke. Der var godt nok ikke meget råstyrke i det døgn! Ha!

Michelle Hviid griner selvironisk, da hun fortæller om det sammenbrud, der væltede hende omkuld for bare få uger siden. Historien kommer, netop som hun har fortalt om den fest, hun skal holde lige om lidt i forbindelse med udgivelsen af bogen »Råstyrke«, der handler om den kolbøtte hendes liv tog, da hun for snart et år siden fik konstateret en tumor i hjernen. Der er brark, tårer, svigt og frygt på en stor del af siderne, men også mod og en fandenivoldsk kampgejst, hvor Michelle Hviid godt nok er lagt ned, men aldrig brudt sammen. Derfor er det da lidt ironisk, at tilværelsen lige gav hende en uventet lammet, netop som hun havde konkluderet, at hun var igennem det værste og nu levede nogenlunde lykkelig med eftervirkningerne fra operationen. Blandt andet et dårt højre øre og et højre øje, der i måneders ikke havde produceret væske. Men mere stabilt var det alligevel bedre ikke. For da et rutinetjek hos øjenlægen viste, at hornhinden muligvis havde taget skade med risiko for kronisk dårligt syn, vælteede det hele i en grad, hun ikke tidligere havde oplevet i forbehøl.

- Det var en tornado, der ramte mig i brystet. Al rationalitet forsvandt, og jeg kunne ingenting. Jeg kunne ikke engang rakke ud efter hjælp. Det var som at sidde med tomme hænder og forsøge at bygge Eiffeltårnet. I dag har jeg det sådan »hva' pokker havde du regnet med, Michelle?». Det sammenbrud måtte jo komme. Jeg burde nærmest have skrevet det ind i kalenderen, siger hun.

Nye nuancer

Der er et før og et efter. Før hjernetumoren blev konstateret og bortopereret var Michelle Hviid foredragsholder, klummeskribent, stifter af datingsportalen Running Dinner og en salmindelig handlekraftig kvinde, der levede med livet på højeste volume og opfordrede andre til at gøre det samme. Så blev hun syg, blev opereret, blev afhængig af andres hjælp, blev udfordret af et sundhedsvæsen i laveste gear, blev forladt af sin kæreste, mistede en veninde og vidste aldrig helt, om hun nogensinde ville blive helt rask igen.

I dag er hun stadig foredragsholder, klummeskribent, stifter af datingsportalen Running Dinner og en salmindelig handlekraftig kvinde, der levede med livet på højeste volume og opfordrede andre til at gøre det samme. Så blev hun syg, blev opereret, blev afhængig af andres hjælp, blev udfordret af et sundhedsvæsen i laveste gear, blev forladt af sin kæreste, mistede en veninde og vidste aldrig helt, om hun nogensinde ville blive helt rask igen.

- Jeg er blevet meget bedre til at tage imod, men har også fået en vished om, at når vi hjælper hinanden, er det samtidig en gave til os selv. Når du siger ja til min hjælp, siger du også ja til mig, siger Michelle Hviid.

Ud med taberkortet

Det ligger Michelle Hviid meget fjernt at stå opretvende uf med arme, på vejen. Hun er tværtimod typen, der finder løsninger, smutveje, muligheder i alle udfordringer. »Jeg har simpelthen et gear mere end de fleste«, som hun selv siger. Ikke storskydende. Bare nøgternt konstaterende. Derfor blev hun måske nok bange, men ikke vaeltet omkuld, da det, hun i første omgang fik at vide var en fedtskede, viste sig at være en hjernetumor af den slags, der skal opereres væk hurtigst muligt velvidende, at det kan lamme store dele af kroppen.

Som Pippi Langstrømpe, der mener, at hun sagtens kan klare alt det, hun ikke har prøvet før, var Michelle Hviid overbevist om, at hun sagtens kunne overkomme sin operation, hvis bare hun kæmpede nok. Og kæmpet har hun. Alliereet sig med alverdens former for hjælp til genoptrænig, da det viste sig, at det offentligt først havde tid om en eviged. Krabbet rundt på gulvet for at genvinde balancen, spist kiloviis af insterninger for at få liv i den følelsesløse kind og insisteret på at leve sit liv så normalt som muligt. For som hun skriver i bogen: »Jeg kan sagtens trække det kort, der hedder: »Jeg havde en tumor i hovedet.« Jeg kan rydde ethvert bord og vinde med det kort. Men hvorfor? Det er et taberkort, det kan godt være, at de fleste reagerer med store øjne, men jeg vil ikke. Jeg har ikke bedt om det kort, jeg vil af med det»

I dag fastholder hun på, at taberkortet ikke ene noget godt for nogen.

- Misforstå mig ikke. Jeg synes, det er vigtigt at græde. Jeg græder flere gange om ugen, for der er ikke noget mere forløsende. Og jeg har gradt mange gange det seneste år. Der har været dage, hvor jeg har gradt i flere timer, men sidst på dagen har jeg så måttet spørge mig selv, hvad jeg havde fået ud af det. Jeg havde det ikke bedre. Jeg gik ikke bedre. Det gjorde jeg til gengæld de dage, hvor jeg kæmpede i stedet for at græde, søger hun og understreger, at hun har fået indsigt i de enorme ressourcer, vi besidder og knap nok fatter, men samtidig for alvor har forstået, at det ikke kun handler om at kæmpe og så ender alting lykkeligt. Jeg har tidligere tænkt, at det bare var et spørgsmål om at tage sig sammen. Men det forstår jeg nu, at det ikke altid er. Jeg har jo oplevet, hvor vanvittigt svært det er, og jeg kan godt forstå, hvis vejen ender blindt for nogen, siger Michelle Hviid.

En lykkelig slutning

I dag få uger efter sammenbruddet er der styr på øjet igen. Hun skal stadig dryppe det, men hun bliver ikke blind, sådan som hun er øjeblik frygtede. For flere måneder siden, da alt var mest kaotisk, vadede Niels ind i hendes liv, sagde ja til hele pakken og viste hende, at kærlighed kan vokse stærkt, når man mindst venter det. Hendes foredrag er efterspurgte, hun har kontrakt på endnu en bog og den lille familie på mor og to børn skal ikke længere klare sig for 4000 kr. om måneden. Hendes ægtemand er blevet fyret, men hun er blevet gift igen med en, der er blevet hendes ægtemand igen, og de er begyndt at bygge et nyt hus op. Der er ikke noget, der er blevet som det var, men der er blevet noget andet, der er blevet noget godt af det.

- Det er ikke, fordi jeg er masochist, men jeg er lykkelig for den lortetumor, siger hun med så tilpas meget tyngde, at man forstår, at hun ikke bare siger det, fordi det lyder godt.

For sandheden er, at den nok har bragt en bunke uoverstiglige udfordringer med sig, men den har også bragt så meget godt med sig. Vished, forståelse, kærlighed, indsigt og mod.

- Først og fremmest føler jeg mig dybt taknemmelig. Det er da lige meget om det regner eller om jeg vejer ti kilo for meget. Jeg kan kysse mine unger. Det er ikke en selvfølge for mig længere, og samtidig er det enorm tilfredsstillelse at vide, det er noget, jeg i høj grad selv har skabt. Fordi jeg har kæmpet mere, end jeg har gradt. Den tumor var en stor, fed lort og jeg kunne slet ikke overskue, hvor klam den var, men jeg tog en bid af den, og nu sidder jeg her. Det er ikke nogen lykkelig historie, men jeg synes, det er en lykkelig slutning, siger Michelle Hviid.

Bine Madsen
Dagbladenes Bureau

Michelle Hviid: «Råstyrke» udkommer 2. oktober på forlaget People'sPress. 256 sider, 249,95 kr.

Michelle Hviid

- Michelle Hviid er født den 12. maj 1972 og stiftede i 2002 datingportalen Running Dinner. Fire år senere blev hun kåret som et af Danmarks unge iværksætter-talenter af Børsens Nyhedsmagasin, og netværket Morgendagens Heltinder kårede hende som »Årets Heltinde«.
- Hun har gennem en årrække desuden arbejdet som klummeskribent og foredragsholder – blandt andet med udgangspunkt i hendes bog »Skru op for livet«. Hver lørdag kan hun desuden høres på radio 24syv, hvor hun bestyrer »Hviids varmestue«.
- Michelle Hviid bor i København sammen med sine to børn.

RESÜMEE

Michelle Hviid hat ein furchtbares Jahr hinter sich. Die Diagnose Krebs, ein Zusammenbruch, ein Todesfall, eine finanzielle Krise und dann wird sie auch noch von ihrem Mann verlassen. Nun hat sie es überwunden und am Freitag erscheint ihr Buch »Råstyrke«. In ihrem Buch erzählt sie über die vielen Sorgen, die vielen Tränen und wie sie sich zurück ins Leben gekämpft hat.

Sie hat von Anbeginn ihrer Krankheit gewusst, dass sie kämpfen musste, und nur so war es möglich, die Misslage zu überwinden. Sie erkannte, dass sie wanscheindlich mehr als die meisten leisten kann.

● BØGER

VIND BOGEN PÅ SIDE 64

TRÆN DIG FIT I NATUREN

Vil du gerne kombinere træning med frisk luft? I denne bog får du alle de redskaber og trænings-programmer, som du skal bruge for at komme i gang. Den er skrevet af reflexolog Søren Malling, som blandt andet har været tilknyttet flere fodboldklubber, hvor han har holdt spillertrupper skadesfri med hjælp af de øvelser og grundtanker, som du finder i bogen.

Træn i det fri – leg dig til en stærk krop med Outdoor Fitness
Af Søren Malling
Strandberg Publishing
192 sider, 249,95 kroner

BLIV KLOGERE PÅ DIG SELV OG DIN HJERNE

Få her et indblik i hjernens komplekse og mystiske spind. Bogen er skrevet i at let tilgængeligt sprog og giver et billede af hjerneforskningens forsøg på at besvare et af videnskabens mest centrale spørgsmål: hvordan hjernen former vores oplevelse af virkeligheden. Hvad giver os identitet? Og hvordan opfatter vi os selv som menneske?

Den forænderlige hjerne og den forunderlige bevidsthed
Af Thomas Thaulov Raab
FADL's Forlag
349,95 kroner

LÆS OM FLERE SUNDE BOGUDGIVELSER PÅ
magasinet-sundhed.dk/boeger

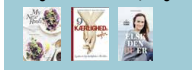

SUNDE OG STÆRKE BØRN

De fleste forældre ved hvor belastende det kan være at have syge børn. I denne bog kan du lære, hvordan du med enkle skridt opnår, at dit barns immunforsvar kommer i topform, så dit barn undgår for mange sygedage. Samtidig får du et indgående kendskab til dit barns fordøjelse, blodsukker, søvn, sunde madvaner og kosttilskud. Alt sammen beskrevet, så rådene passes ind i en travl hverdag. Målgruppen er alle børn og deres forældre.

Naturligt sunde børn
Af Anette Straadt
Forlaget Aronsen
268 sider, 199,95 kroner

MAD TIL DIG MED ALLERGI

Hvis du også er en dem der døjer med allergier, er her opskrifter for dig, der ikke tåler mælk, mel og hvidt sukker. Bogen udspringer af søstrene Annika og Winnie's populære blog og er spækket med smagsfulde retter. Fælleesnævneren for opskrifterne er, at de skal være lækre, at råvarerne skal være nemme at få fat i og de skal være lette at følge. Bogen indeholder både opskrifter på morgenmad, frokost, aftensmad, desserter og snacks.

Femme food
Af Annika Methmann Christensen og Winnie Methmann Christensen
Lindhardt og Ringhof
160 sider, 199,95 kroner

TOG LIVET I EGEN HÅND

Michelle Hviid havde gang i karriereen som en flittig og succesfuld foredragsholder og iværksætter, da hun fik konstateret en godartet tumor i hjernen. Hun blev opereret og derefter gik stort set alt galt. Hun blev en halvdøv, delvist lam og ruineret kvinde, som ikke kunne kende sine egne børn. Her er hendes historie om, hvordan hun meldte sig ud af systemet og ind i kampen for sit liv og sin familie, fordi der ikke var noget alternativ. Om tab af kærligheden, og om at samle styrke til at være både kvinde og forelsket igen.

Råstyrke – Da livet slog en #tumorkolbøtte
Af Michelle Hviid
People's Press
285 sider, 249,95 kroner

Michelle Hviid

SOCIAL FACTSHEET
SEPTEMBER 2015

Media

SPISETID ER MEST END DET. Spisetid er rejsen fra bace i køkkenet og urhuskede forhindringer til bordet, og nærmest ved midt dagsbordet. Den rejse bender vi alle sammen, men den er lettelig ud ifa hjem til hjem. Og det er jo faktisk det det! Derfor tager vi i hvert nummer af MENY TID ud og besøger dansk familie og følger deres eget fra køkkenbord til spisebord på en helt almindelig hverdag.

AAAAH... DE MADPAKKER

[illegible]

[illegible]

[illegible]

MAD MED SELVBESTEMMELSE

Da min egen mor i sin tid tog mig i at gemme mine uspiste madpakker i min skrivebordsskuffe, blev løsningen, at jeg selv fik lov til at komme med på indkøb. Det gjorde en verden til forskel for mig og min madpakke-glæde. Derfor har jeg nu Kamille med ude og handle hver mandag, så hun selv er med til at lægge det, hun har lyst til, i kurven. Jeg kan mærke, at den selvbestemmelse er god for hende også – for det meste i hvert fald. Engang købte hun små peberfrugter, men da hun spiste dem i skolen var det chilier – det griner vi stadig af. Siden da har hun lært at læse på pakkerne.

Benjamin skal selv smører sine madpakker nu, og jeg tror faktisk også, at han synes, at den slags selvbestemmelse er sjovt – selvom han naturligvis aldrig vil indrømme det. Men jeg mener helt principielt, at man er for gammel til, at mor stadig smører ens madpakke, når man går i gymnasiet. Det er for meget curling til mig! Derudover kan han også sagtens selv. Hans far er kok, og Benjamin er god til at lave mad. Jeg kigger tit med forundring og stolthed på hans påfund, som jeg så skamløst stjæler med videre til Kamilles madpakke. Engang led Benjamin af en diagnose, som jeg selv fandt på som en joke: "Død arm". Andre ville nok kalde det teenage-ladhed. Men det kom han efter, og nu skal jeg gøre mig umage, hvis jeg skal følge med ham – også i køkkenet.

Det er sjovt at se, hvordan han med tiden har ændret smag. Engang var han som Kamille, og det hele handlede om, at madpakken så godt ud. I dag vil han hellere have det rustikt, råt og simpelt.

MADPAKKEN SKAL VÆRE SJOV AT SMØRE – OGSÅ FOR MIG!

En af de ting, der gør den største forskel i mit forhold til at smøre madpakker, er, at jeg har fundet ud af, hvad jeg egentlig selv syntes er sjovt ved dem. Og det har vist sig at være to ret konkrete og nemme ting, nemlig indpakningen og de små snacks.

En lille fin snor rundt om et bundt grøntsager eller en farverig serviet med ved siden af. Jeg vil egentlig helst nusse for detaljerne. Det gør madpakkerne meget lettere at smøre. Nu holder jeg selve madpakken rimeligt simpel – købt brød og pålæg – og i stedet bruger jeg tiden på at gøre lidt ekstra ud af indpakningen. Og af de sjove snacks, der ryger med. Det kan f.eks. være vindruer, gulerødder, blåbær eller jordbær på spyd, rosinpakker, små yoghurter eller kanelknækbrød til frikvartershapsere. Små transportable lækkerier. De er sjove at lave, og jeg ved fra Kamille, at de også er sjove at spise!

På den måde synes jeg egentlig, at vi herhjemme har det, man kan kalde en god madpakke-synergi. Alle hjælper til, og alle har det – lidt – sjovere.

SKAL DU VÆRE DEN NÆSTE FAMILIE, DER FÅR MENY PÅ BESØG TIL SPISETID?
Meld dig til på facebook, så kan det være, vi kommer til middag hos dig.
Læs mere på facebook.com/MENY.dk

Michelle Hviid

SOCIAL FACTSHEET
SEPTEMBER 2015

Debat

fredag d. 6. marts 2015

Michelle Hviid blev stoppet efter ti minutter i Radio24Syv

Lighed for folket, my ass

Michelle Hviid
Foredragsholder

Michelle Hviid skulle møde sundhedsminister Nick Hækkerup til en snak om det danske sundhedssystem. Hun havde glædet sig. Desværre gik interviewet ikke helt, som hun havde forventet.

1397 1 8
25753
Anbefal 813
Share
Tweet 4
Share 2
g+1 1
Anbefal
Giv denne artikel

Michelle Hviids spørgsmål til sundhedsminister Nick Hækkerup fik ministerens spindoktor til at afbryde interviewet. Foto: Scanpix

Radio-drama
ministeriet

Bloggeren Michelle Hviid blev smidt ud efter kun ti
interview med sundhedsminister Nick Hækkerup

MØDET MED MINISTEREN

Ingelise Skrydstrup
iskept.dk

Det tog kun ti minutter, men hun ville så gerne være blevet meget længere.

Bloggeren Michelle Hviid skulle tirsdag møde sundhedsminister Nick Hækkerup (S) til en snak om det danske sundhedssystem. Interviewet var en del af radioprogrammet 'Mikrofonholder' på Radio24syv, hvor to danskere mødes og taler om det, de er optaget af og brænder for. 'De er drevet af en nysgerrighed og en interesse for hinanden og det, de skal tale om. Gennem samtalen har de mulighed for at fortabe sig i detaljer og fordybe sig i fortællinger, uden at nogen bryder ind. Mikrofonen er overladt til dem,' siger det i programmerklæringen.

Men sådan gik det langtfra da Michelle Hviid mødte Nick Hækkerup. Ministerens spindoktor bød ind allerede efter ti minutter: fortæller hun.

»Jeg var i chok. Det er det mærkeligste, jeg nogensinde har oplevet for. Jeg fortalte, at jeg spurgte om noget, jeg ikke måtte spørge om. Jeg er ikke specielt partipolitisk, men jeg gik fra det interview med en politikerfede gange 100,« siger Michelle Hviid.

Hun er en populær foredragsholder og blogger, også på P1. I efteråret fik hun konstateret en svulst i hjernen og blev opereret 1. december. Hun har gennem hele forløbet været åben om sin sygdom og sine oplevelser af problemerne i sundhedssystemet. Og det var dem, hun gerne ville snakke med sundhedsminister, Nick Hækkerup (S) om. Programmet varer en time, så der var god tid til at komme rundt om forskellige problemstillinger. Men de nåede aldrig så langt, bekræfter administrerende direktør på Radio24syv Jørgen Ramskov.

Fejlene i sundhedsvæsenet

»Vi havde kommunikeret en klar præmis for programmet med ministeriet, hvor vi også havde præsenteret Michelle Hviid og hendes historie. I en opfølgende telefonsamtale fik vi at vide, at ministeren rent ruttinemæssigt ikke kunne gå ind i hendes personlige historie. Det er der intet odiøst i, det er helt normalt.

Er ikke en dukke

Michelle Hviid undrer sig over, at der overhovedet er noget, hun ikke må spørge en minister om.

»Jeg er ikke bekendt med noget præmis. Når jeg møder et menneske, må man spørge mig om alt. Ingen kan styre mig som en dukke. Hvorfor har han brug for en præmis? Han kunne jo bare svare »Nej, ved jeg ikke' eller 'det vil jeg ikke svare på'. Det er jo helt sindssygt. Alle har en holdning til Sundhedsministeriet. Han sagde, at han arbejdede for lige vilkår til alle. Men systemet er ikke lige. Jeg har det godt nu, men det er fordi jeg selv har betalt for privathospital og genoptræning,« siger Michelle Hviid, der nu gerne vil lave et nyt program om det politiske system med spindoktorer.

Sundhedsminister Nick Hækkerup ønsker ikke at bidrage med sin version af episoden.

»Jeg har ingen kommentarer til sagen. Jeg ønsker Michelle Hviid alt det bedste,« siger Nick Hækkerup.

> Jeg har ingen kommentarer til sagen. Jeg ønsker Michelle Hviid alt det bedste
> Nick Hækkerup

Programmet skulle handle om fejlene i sundhedsvæsenet og hvad man kan gøre ved dem,« siger Jørgen Ramskov og fortsætter:

»På et tidspunkt bliver de venige om præmissen, fordi der bliver spurgt ind til konkrete ting. Det diskuterer de, og siden lukker. På et tidspunkt må vi tage stilling til, om det giver mening at fortsætte. De er fortsat venige, og programmet ender med at falde på jorden, fordi ministeren har en stram tidsramme og skal ud ad døren. Det er vi kede af og jeg kan godt forstå, at Michelle er trist over det. Men sådan er det nogle gange,« siger Ramskov.

Privathospitaler har både mennesker, maskiner og ro. Hvor for ikke i det offentlige?

Kan det betale sig at spare på genoptræning og sende folk på overfyldte sengestuer?

Hvad vil du gøre ved befolkningens mistro til sundhedsvæsenet?

Programtekst til Hviids Varmestue
3. aug. 2015 kl. 15.28

Naturfænomenet Michelle Hviid blæser igennem Radio24syv's studie hver fredag i august måned. Hun tager debatten om det nære og det følsomme, om krop og sjæl, om glæder og sorger ved at være menneske. Michelle Hviid tør at spørge om alt, og er ikke bange for at indrømme sig selv, ej heller for at dele vandene. Så kom indenfor i Hviids Varmestue.

NYHED
AUGUST
2015

Michelle Hviid

SOCIAL FACTSHEET
SEPTEMBER 2015
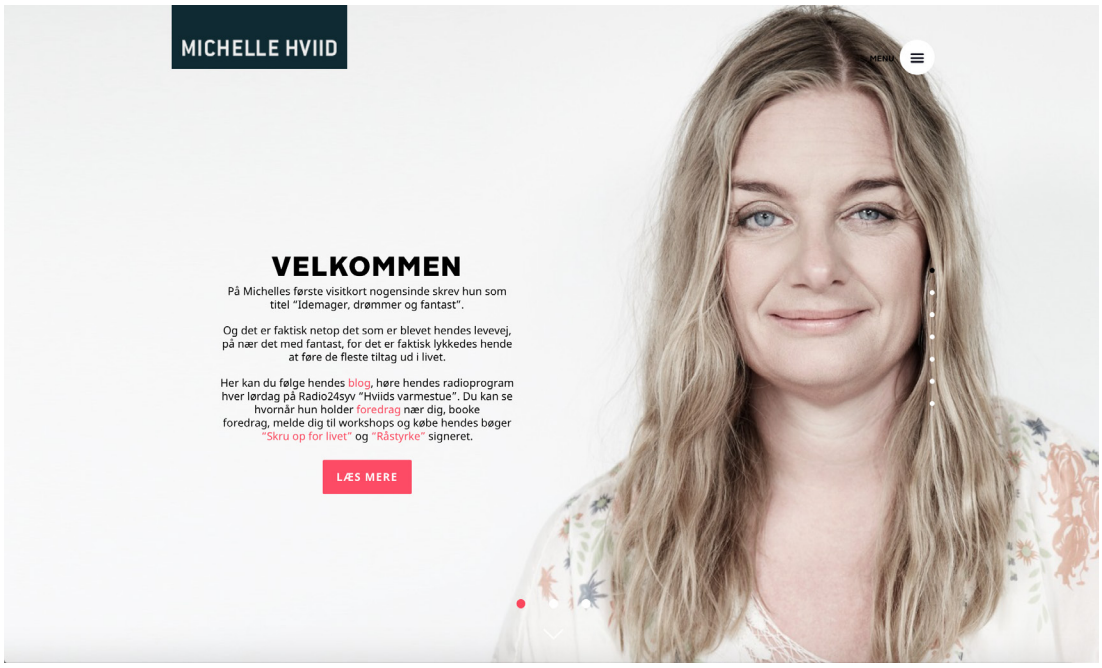
Ny hjemmeside
september 2015
michellehviid.dk